

בִּיצָה מְקַשְׁקֶשֶׁת

אֶסְתִּי כֶּץ

פָּרָק 1 בִּיצָה אַחַת סָגְלָה

הַמְזֻגֵן פָּזַר פְּרוּרִים שֶׁל רוּחַ, וּבִמְטֶבַח עֵדִין עָמַד רֵיחַ שֶׁל
קִצְיוֹת מְאֻוָּחַת הַצְהָרִים.

"פּוּי", אָמְרָה לְבִי, מְדִי בְּקוֹל, בְּטֵעוֹת, וּפְזֹלָה אֶל הַכִּיּוֹר
הַבְּשָׂרִי. בְּכִיּוֹר שֶׁכָּבוּ חֲמֵשׁ צִלְחוֹת, חֲמִשָּׁה מְזִלְגוֹת, כֶּף גְּדוֹלָה
וְסִיר אֶחָד שֶׁהָיָה אָפֵר לְמַעַלָּה וְשָׁחַר מְלֻמָּטָה. זָבוּב שָׁמֵן זְמֻזְמֻם
שֶׁם לְעִצְמוֹ בַּהֲנָאָה.

"מָה עֵכָשׁוּ?" גָּדִי שִׁפְתָּח אֶת הַמְּקַפֵּיא וְחִפֵּשׂ לְעִצְמוֹ מִשְׁהוּ
קֶטָן וְקָר בְּשִׁבִיל לְאָכֵל בְּזִמְן שֶׁהוּא קוֹרָא, חָזַר אַחֲרֶיהָ בְּטוֹן
מְעֻצָּבֵן. "מָה לֹא מִתְאִים לְךָ כָּעַתָּה, אַחוֹתִי?"

לְבִי מְשַׁכָּה כְּתָף, גִּרְרָה אֶת הַשְּׂרָפָרַף הַקָּטָן, הַכִּינָה לָהּ
סְקוּטֵשׁ אָדָם מִסְבֵּן, וְנִכְנְסָה אֶל הַסִּינֵר שֶׁל אִמָּא דְרֶךְ הַחֹר
שֶׁל הָרֵאשׁ.

”תִּפְתָּחִי אֶת הַקֶּשֶׁר בְּמִתְנִים, מִצְחִיקָה”, זֶה שׁוֹב הָיָה גְדִי,
”רוּצָה שְׂאֲנִי אֶעֱזֹר לָךְ?”

לֹא. לְבִי הִסְתּוֹבְבָה אֶל הַכִּיּוֹר. הַכֵּל בְּסֹדֵר כָּכָה, וְהֶעֱקָר
שֶׁהַסִּינֵר כָּבֵר עָלֶיהָ. הִיא מִסְתַּדְּרֶת. צְרִיךְ לְשַׁטֵּף כָּאֵן אֶת
הַכְּלִים הָאֵלֶּה.

‘פּוֹי’, חֲשֵׁבָה הַפֶּעַם לְעֲצָמָה בְּשִׁקָּט וְסִבְנָה בְּזִהִירוֹת אֶת
הַצְּלַחַת שֶׁל יוֹסִי. רָאוּ שְׂזֵאת הַצְּלַחַת שְׁלוֹ, כִּי הִיא הִיָּתָה
מְרוּחָה בְּכָל הַפְּנוֹת בְּקֶטְשׁוֹפֵ אָדָם. ‘לִמָּה לֹא שׁוֹטְפִים כָּאֵן
כְּלִים מִיָּד בְּסוֹף אַרוּחַת צְהָרִים? יֵשׁ הַרְבֵּה בְּתִים שֵׁישׁ בָּהֶם
תּוֹרְנוֹת קְבוּעָה אוֹ מְשֻׁהוּ, הֶעֱקָר שְׁלֹא בָּאִים לְאַרוּחַת עָרֵב
כְּשֶׁבְּמִטְבַּח עֲדִין הַשְּׂאֲרִיּוֹת שֶׁל אַרוּחַת צְהָרִים, וּמְעַרְבְּבִים
רִיחַ שֶׁל חֲבִיתָה וּגְבִינָה עִם רִיחַ שֶׁל קְצִיצוֹת בֶּשֶׂר וּפִירָה’.

בוֹעוֹת שֶׁל סִבּוֹן כְּלִים צָהָב עָשׂוּ יָפָה אֶת הָעֲבוּדָה. הֵן
מְחַקוּ אֶת הַכְּתָמִים הָאֲדָמִים, קֶרְצָפוּ אֶת הַסִּיר הַשְּׁחֹר בְּעִזְרַת
הַצְּפָרְנִים, וּפְזָרוּ בְּאוֹיֵר רִיחַ הַרְבֵּה יוֹתֵר מִזְּמִין.

עֲבָדָה, כָּלֵם פְּתָאוּם הַגִּיעוּ.

מִנֵּי הַתִּינוּק הָיָה הָרֵאשׁוֹן, זָחַל אֶל הָאָרוֹן הַקְּבוּעַ שְׁלוֹ, פָּתַח
בְּמִמְחִיּוֹת, שְׁלָף מִחֲבַת וְהִנִּיחַ עַל הָרֵאשׁ.

"מני!" לבי תפסה את השובב מלמעלה, דחפה את המחבת אל הארון בחזרה.

אחריו נסחבו שני והשמיכה המלכלכת שלה.

ואחריהם הגיעה אמא.

"אמא, את יודעת", לבי הנחיתה את מני על הפסא הגבוה שלו, ונחלצה מהסינר, "צריך לקנות סוגרים כאלו לארונות, שמני לא יפתח אותם כל הזמן. אי אפשר ככה".

"לא אכפת לי שהוא פותח את הארון הזה, לבי", אמא חגרה את הסינר בעצמה, "אין פה שום דבר שביר, והוא נהנה מהמשחק".

"ארוחת ערב", שני שלפה את המוצץ, אמרה ורקעה ברגל.

כן, היה כבר שבע. זאת שעה מאחרת בבית שלהם בשביל ארוחת ערב. היום לאמא כאב הראש, היא קצת נחה והמחוגים של השעון רצו בלי שאף אחד שם לב.

"שטפת כלים, לבי!" אמא שמחה, לבי זרחה, וכל השאר שצצו לפתע השתבצו ליד השלחן, רוצים לאכל.

"אני מקשקשת!" דבורי הציצה מאחורי הפוני שלה, ואכן נראתה מקשקשת מאד, כשדברה על סוג החביתה שהיא רוצה.

"אמא, אפשר היום חביתה ישראל?" יוסי היה מנמס וגדול יותר.

פּהוּק עֵנַק הִסְתִּיר אֶת הַפְּנִים שֶׁל אִמָּא. "הַיּוֹם אֲנִי לֹא מְטַגֶּנֶת בֵּיצִים, חֲמוּדִים. נִשְׂאֵר סֵלֶט גְּדוֹל מֵהַצְּהָרִים, וּמְיוֹנָז בְּלָחִם, מִי אוֹהֵב?"

כָּלֵם אָהָבוּ. הֵם דִּחְפוּ כַּפּוֹת אֶל הַקְּעָרָה הַזֹּאת, שֶׁנִּשְׂאָרָה כֶּכָּה מֵהַצְּהָרִים, קִבְּלוּ פְּרוֹסוֹת בְּמְיוֹנָז וְרָצוּ לְטַל יָדִים.

לָחֵם וּמְיוֹנָז! לְבִי הִסְתַּכְּלָה עֲלֵיהֶם מֵהֵצֵד, עֵקֶמָה אִף מֵצֵד אֶחָד לְצֵד שֵׁנִי. הִיא מִמֶּשׁ מִמֶּשׁ לֹא אוֹהֶבֶת מְיוֹנָז! וּבְכֻלָּל, סֵתֵם לָחֵם בְּמִמְרָח זֶה לֹא נִקְרָא אַרוּחַת עֶרֶב! אִיךְ אֶפְשָׁר לְלַכֵּת לִישׁן כֶּכָּה?

"אמא", לְבִי הִתְחַנְנָה בְּשִׁקֵּט בְּפִנֵּת הַמְטִבָּח, "מָה אֲכַפֵּת לָךְ? אִם אֵת עֵיפָה, אֲנִי יְכוּלָה לְטַגֵּן לְעֵצְמִי בֵּיצַת עֵין. זֶה לֹא בְעֵינָה! אֲנִי גַם אֶשְׂטֵף אֶת הַמַּחְבֵּת אַחֵר כֵּךְ!"

"נו, בְּסֵדֶר", אִמָּא הִיָּתָה כֶּבֶר בְּדֶרֶךְ לַחֲדָר, מְחַפֶּשֶׁת סִפְרוֹן מִתָּאִים לְהַקְרִיא בְּאַרוּחַת עֶרֶב.

לְבִי הִנִּיחָה אֶת הַמַּחְבֵּת עַל הַשֵּׁשׁ וּפְתָחָה אֶת הַמְּקַרֵּר. שְׂמוֹנָה עֶשְׂרֵה בֵּיצִים יָשְׁבוּ יָפָה בַּחֲרִים שֶׁל קֶפְסֵת קְרִטוֹן. כָּלֵן הָיוּ לְבָנוֹת, בְּרוּר, כָּלֵן הָיוּ חֲתוּמוֹת בְּאוֹתִיּוֹת וּבְמִסְפָּרִים וְרָדִים, טוֹב, גַּם זֶה בְּרוּר. הַסְּפוּר שֶׁל הַבִּיצָה הַשְּׁלִישִׁית בְּטוֹר

השני היה קצת פחות ברור. איך אף אחד לא ראה אותה עד עכשו?

הביצה הזאת לא הייתה לבנה, היא הייתה סגלגלה, והחותמת שלה - וואו, איזו חותמת! לבי בדקה אותה בשקט בשקט. אלו לא היו סתם אותיות ומספרים טפשיים, זאת הייתה תמונה, תמונה ממש של איזו ארץ רחוקה, יפה וממש לא מפרת.

סביב השלחן ספרה אמא על 'דינה די'. יוסי קמט מצח אלו הלחם שלו והתרכז ב'סודוקו' בעתון. לבי אספה את הביצה היפה בין הידים שלה, סגרה אותן והתגנבה אל השיש. אסור שאף אחד יראה את הביצה הזאת, זאת ביצה מיחדת, והכי מעניין מה הטעם שלה...

לבי פוצצה בזהירות את הקלפה היפה, ואספה את השברים אל חתיכה של ניר כסף. שיהיה לה. רק אז היא בקשה מאמא שתבוא רגע בבקשה לבדק שאין בביצה דם.

מבפנים הכל היה נראה ממש כרגיל, ולבי חממה שמן במחבת ושמרה על ה'עין' שלה בכוס. היא שפכה אותה אל המחבת, טגנה דקה אחת, ושלפה לה מזלג מהמגרה, לחלץ את החביתה המיחדת שלה אל הצלחת.

ואז זה קרה.

העין, העין הצהבה של הביצה, פשוט קרצה לה!

לְבִי מְצַמָּה.

הַרְגֵלִים שֶׁלָּה רְעֵדוּ.

וְשׁוּב. הָעֵינַן הַתְּקַפְּלָה אֶל תּוֹךְ עֲצָמָה, קִרְצָה לְלִבִּי קִרְצָה
יְדִידוּתִית וְ-הַמְשִׁיכָה לְשֹׁכֵב בַּמַּחְבֵּת הַרוֹתַחַת וּלְבִעֲבֵע
לְעֲצָמָה כְּאִלוֹ לֹא קָרָה כְּלוּם.

זֶה כָּבֵר הִיָּה מִפְּלִיא. וְלִבִּי בְדָקָה בְּשִׁקֵּט אֶת הַשֵּׁטַח סְבִיבָה.
לֹא הִתְחַשֵּׁק לָהּ שְׂאָף אֶחָד יִתְעַרֵּב בְּחִגְיָה עִם הַבִּיצָה.

מִנִּי מָרַח בְּחָרִיצוֹת אֶת שְׂאֲרֵי הַלֶּבֶן שְׁלוֹ עַל הַמַּגֵּשׁ הַלֶּבֶן,
אִמָּא שְׁלֵפָה אוֹתוֹ מִן הַכֶּסֶא וְהַעֲבִירָה לְאִמְבִּטְיָה. דְּבוּרִי, שְׁנֵי
וְיִרְמִי הַזְּדֻנְבוֹ אַחֲרֶיהָ, יוֹסִי הִיָּה שְׁקוּעַ בְּ'סוּדוּקוֹ', שׁוּלֵי קִרְאָה
מֶלֶךְ מֶלֶךְ בְּ'קוּמִיקָס' וְאִמָּא הַזְּכִירָה לָהֶם לְבָרֵךְ בְּרַכַּת הַמְּזוּן.

שִׁקֵּט יַחְסִי הַשְּׁתָרֵר בְּמִטְבָּח, אֶפְשֵׁר הִיָּה לְשַׁמֵּעַ אֶת הַמְּזוּן
נֶאֱנַח. לְבִי בְּחָרָה צִלַּחַת חֵד פְּעֵמִית שְׁקוּפָה וְחִגְיָת שְׁמֻצָּא
בְּמַגְרָה וְהַעֲבִירָה אֵלֶיהָ בְּזִהִירוֹת בְּזִהִירוֹת אֶת הַחֲבִיתָה.

אוּלֵי סֵתֶם דְּמִינֵנִתִּי? שְׂאֵלָה אֶת עֲצָמָה. הַבִּיצָה עֲנָתָה לָהּ.
הִיא קִרְצָה לָהּ בְּפֵעַם הַשְּׁלִישִׁית וְלִבִּי הַחֲזִירָה לָהּ חִיוּךְ, נְטִלָה
יָדַיִם, וְטִבְּלָה אֶת הַבֵּיס הַרְאִשׁוֹן בְּנוּזֵל צְהַבֵּהב מִקְצָה קְצָה
שֶׁל הָעֵינַן הַרוֹטְטָה.

"זֶה בְּסֹדֵר שְׂאֲנִי אוֹכֵלֶת אוֹתָךְ?" הִיא שְׂאֵלָה בְּלַחֵשׁ אֶת
הָעֵינַן, כִּי הַרְגִישָׁה לֹא כֹל כֶּךָ בְּנַח. הָעֵינַן הַחֲזִירָה לָהּ קִרְצָה
עֲקָמָה.

הִיָּה לָהּ טַעַם רַגִּיל לְגַמְרִי, לַחֲבִיתָהּ הַזֹּאת, מִמָּשׁ מִמָּשׁ
רַגִּיל, אֲבָל הַרְגָּשָׁה מוּזָרָה בְּיוֹתֵר עֵטְפָה אֶת לְבִי. אֶת כָּלָהּ. הִיא
הִתְחִילָה בַּלְשׁוֹן וְהִתְפַּשְׁטָה לְכָל הַגּוֹף; רֹאשׁ, יָדַיִם, רַגְלָיִם.

לְבִי אָכְלָה עוֹד מֵהַקְּצוּוֹת הַלְּבָנִים שֶׁל הַחֲבִיתָהּ, טְבֵּלָה
אֶת הַלֶּחֶם פַּעַם נוֹסֶפֶת בְּ'עֵינַי', וְהִקִּיר שְׁמוּלָהּ, כּוֹלֵל יוֹסִי
וְהַ'סוּדוּקוֹ' שְׁלוֹ, הִתְחִילוּ לְהִטְשֵׁטֵשׁ. אוּלַי הִיא לֹא מְרַגֵּיֶשֶׁה
טוֹב, כְּמוֹ אִמָּא?

הִיא בְּקִשֵׁי רְאֵתָהּ אֵיפֹה הִיא, מְשֻׁכָּה לָהּ עוֹד זָנָב שֶׁל לֶחֶם,
תְּקַעָה בְּצִלְחַת, וְשׁוֹב כָּל הַמְטַבַּח סְבִיבָה הַתְּפִזֵּר, הַפֶּךָ נְקֻדּוֹת
נְקֻדּוֹת, חֲלֻקִיקִים חֲלֻקִיקִים, הַתְּפָרֵק לְכוֹכְבִים מוּזָרִים. הִיא
חִפְּשָׁה אֶת הַחֲבִיתָהּ שְׁלֵהּ, רְצָתָה לְהַחְזִיק חֶזֶק בְּשִׁלְחוֹ, אֲבָל
הֵם לֹא הָיוּ שָׁם. אִמָּא'לֵה!

הִיא פְּחָדָה אֲפִילוֹ לְצַעֵק. וְהִיא בְּכֻלָּל לֹא יִדְעָה כִּבֵּר אֵיפֹה
הִיא נִמְצָאת.

פָּרָק 2

לְמָה הִיא קוֹרֵאת לִי אִמָּא?

עוד לפני שפִּתְחָה לְבִי אֶת עֵינַיָּה, היא שָׁמְעָה אֶת הַתִּינוּק.

הַתִּינוּק בִּקֵּשׁ מִשָּׁהוּ. הוּא מְלַמֵּל, קָרָא לָהּ בְּשֵׁם מוֹזֵר, אָבֵל היא עוד לא הֵעֵזָה לְהַפְרִיד אֶת הָעִפְעָפִים. הָעֵדִיפָה לְהַשְׁאִיר אוֹתָן עוד קֶצֶת דְּבוּקוֹת זו לְזוֹ, לֹא לְרֵאוֹת כָּלוּם וְרַק לְנִסוֹת לְנַחֵשׁ מַה קוֹרֵה כָּאֵן וּלְאֵן הַגִּיעָה.

רִיחַ הַחֲבִיתָה שָׁלָה עוד הִיָּה בְּאוִיר, אָבֵל הַקּוֹלוֹת שֶׁנִּשְׁמְעוּ מִסְבִּיב הָיוּ שׁוֹנִים מְאֹד וּמוֹזְרִים מְאֹד, בְּכֻלָּל לֹא הַקּוֹלוֹת שֶׁל הַיְלָדִים שָׁלָהֶם.

זֶהוּ.

לְבִי פִתְחָה אֶת הָעֵינַיִם בְּבֵת אַחַת.

הַתִּינוּק שֶׁיֵּשֵׁב שָׁם עַל כֶּסֶּא גְבוּהַ מְרַכֵּב עַל גַּלְגָּלִים, דֹּבֵר מִמֶּשׁ אֵלָיָהּ. אָבֵל לֹא, הוּא לֹא הִיָּה מִנִּי! לַתִּינוּק הָיוּ תַלְתְּלִים עֵגְלִים, יִרְקָרְקִים, וְעֵינַיִם סְגֻלוֹת. הוּא הִיָּה מְתוּק, הֵבִיט בָּהּ וְחָזַר שׁוֹב עַל מַה שֶּׁאָמַר קוֹדֵם: "א-מָא, תִּי-תָה!"

"אִמָּא, יוֹמֵי רוּצָה חֲבִיתָה", קוֹל יְלִדוֹתֵי הַתְּעַרְב מֵהֶצֶד. לְבִי מֵהָרָה לְסוּבָב אֶת הָרֹאשׁ, נִסְתָּה לְחִידָה, וּבְמִקוֹם זֶה נִשְׁכָּה אֶת הַלְשׁוֹן. הַלְחִיִּים שְׁלָה הָיוּ חֲמוֹת וְאֲדָמוֹת.

שָׁם, בְּפִתַח הַמִּטְבָּח הַלֵּא מְכַר הִזָּה, עֲמֵדָה יְלִידָה, נִרְאָתָה בַת שִׁבְעַ בְּעֵרָה, וְנִעְנְעָה שְׁתֵּי צִמּוֹת אֲרָכוֹת אֲרָכוֹת בְּגוֹנִים וְרָדִים.

'עֲכָשׁוּ אֲנִי כִּבֵּר יוֹדַעַת שְׁקוֹרָאִים לַתִּינוּק הִזָּה יוֹמֵי, סִכְמָה לְבִי לְעִצְמָה, כְּאֵלוֹ הִיא פּוֹתֶרֶת חִידָה בְּעֵתוֹן.

אָבֵל לְמָה הַיְלִידָה קוֹרֵאת לִי אִמָּא??? מַה קוֹרָה כָּאֵן???

הַיְדִים שְׁלָה רְעֵדוּ בְּלִי לְשֵׁאל רְשׁוֹת.

לְבִי צָנְחָה לְתוֹךְ כֶּסֶּא מְטֻבָּחִי בְּצַבַּע עֵץ, הוּא קִבֵּל אוֹתָהּ בְּאַהֲבָה, אָבֵל שְׁנֵי יְלָדִים נוֹסְפִים שֶׁהוֹפִיעוּ לְפִתַּע בְּמִטְבָּח כְּמוֹ חִילִים שֶׁהִכִּינוּ מֵאַרְבַּב, לְקַחוּ לָהּ אֶת כָּל הָאֹוִיר.

מַה קוֹרָה כָּאֵן? שְׁאַלָה לְבִי אֶת עִצְמָהּ. רַק אֶת עִצְמָהּ הִיא שְׁאַלָה, וְרַק בְּשִׁקְט בְּשִׁקְט, בְּלִי לְצִיר שׁוֹם דְּבַר בְּשִׁפְתַיִם, כְּדִי

לא להבהיל את הילדים. התחשק לה לקחת את שתי הרגלים,
ולברח הביתה.

"אמא", פנתה אליה הילדה השנייה, בעלת תלתלים ירקים,
שדמתה להפליא לתינוק הקטן. "ארוחת הערב מוכנה?
הרחנו את החביתה - ובאנו. אפשר לאכל?"

אמא!!! שוב היא קוראת לה אמא!

"אני לא", מלמלה לבי אל תוך החלצה, והחזיקה חזק
בשלחן. הילדה בדקה אותה בתמהון מבין התלתלים.

רגע, אולי יש כאן איזו אמא אמתית בשטח, שכלם
מתכוננים אליה?

לבי בלשה בעיניה על המטבח הקטן ועל המסדרון שנמשך
ממנו עד לסלון. לא. לא היתה שם שום דמות מבגרת. היא
היתה הכי גדולה באזור.

ולא רק זה. לבי נגעה בראשה בזהירות. הי, הי, איפה הקשת
החדשה שלה? על הראש שלה רבצה מטפחת, זה היה ברור.
היא הרגישה את חוטי הסריגה. הילדים לא קוראים לה סתם
'אמא'. ככה היא באמת קצת נראית.

לבי פזלה אל הרצפה, מנסה למדד את הגבה של עצמה.
אולי היא גם גבהה ברגע? אולי היא נראית ממש כמו אמא?
מי יודע. היא שלחה יד למטה וקדימה, הרימה עינים לתקרה.
כן. היה רשם שזה באמת ככה. נראה שהיא גבהה בהחלט.

אולי היא לא ע-נקית, אבל גבוהה יותר מכפי שהיתה קדם.
עבדה, אפלו הילדה הזאת, בעלת הצמות, נמוכה הרבה
הרבה יותר ממנה.

אבל באמת, מה הילדים הללו חושבים לעצמם? איפה
הם פגשו כזאת אמא ילדותית? ומנין הם מכירים אותה?
מה הטעות המצחיקה הזאת, שארבעה ילדים טועים בה
בבת אחת? ומי יסביר להם שהיא לא קשורה אליהם בכלל
ומעולם לא היו לה ילדים?

"לא", קול מבהל ברח מהשפתים של לבי. הילדים בהו בה,
והיא תקנה מהר: "כן. אתם יכולים ללכת לטל ידים".

והם הלכו. צעדו בשורה זה אחרי זה אל כיור קטן בהול,
מלאו מים, שפכו על הידים, קצת כנראה על הרצפה מסביב.
ללבי היו שתי דקות קצרות וחשובות, בשביל לחשב על מה
שקורה כאן ולתכנן מה היא עושה. הרגלים שלה עדין קפצו
קפיצות קטנטנות מרב בהלה, הלחיים בערו, השנים התנגשו,
אבל היא נסתה לעצר את כלם ולעשות סדר.

הילדים הללו בטוחים שאני אמא שלהם, הסבירה לעצמה
כמו מורה לחשבון. אם כך, אני צריכה לדבר אליהם כמו
שאמא מדברת לילדים. אחרי זה נראה כבר מה לעשות. חוץ
מזה - בטח עוד מעט ממש אחזר כבר הבייתה, וכל זה רק
בינתיים.

טפות קטנות של מים נתזו לכוון המטבח, כנראה לא
היתה בפנת הנטילה מגבת. השירה חזרה, התמקמה בשורה
על הספסל, וכל אחד שלף לו פרוסה מקפסת מתכת שישבה
פה על השלחן. גם שהיתה שם הקפסה! אחרת, מאין היא
היתה משיגה לחם?

הלחם היה שחור, שחור ממש. הילדים תלשו ממנו חתיכות,
דחפו לפה, ולבי רצה אל המחבת לחלק להם חביתות. היא
פתחה מגרה, סגרה, פתחה מגרה אחרת ומצאה שם צלחות
קרטון חומות ומרבעות. החביתה במחבת הייתה מטוננת
היטב וחמימה, ולבי חלקה ממנה חתיכה לכל צלחת והגישה
לילדים.

"אמא, ספור!" הודיע ילד חמוד בפאות חלקות, מסדרות
פה על הלחיים וצבועות בגון אדם. הוא רץ לאי שם, הביא
ספרון, ולבי הקריאה ממנו. הספור היה מעניין, לבי לא הכירה
אותו והיתה מרתקת אליו בעצמה.

"וואו!" התפעלה הילדה השניה ברגע שהספור הסתיים.
לבי רותה נחת. כן, היא ספרה להם פה! היא יודעת לספר
ספורים, כך תמיד אומרים לה. ואיך כלם הקשיבו בשקט
וגמרו כל מה שהיה להם בצלחת! היא הצליחה.

"עכשו לבן!" הכריזה לבי לקנוח. היא קמה, שלפה לבנים
מהמקרר, נערה קצת, וחלקה אחד אחד.

"לא אוהב לבן", משך הילד האדמדם בכתפיים.

”לא צריך לאהב”, אלפה אותו לבי, ”צריך רק לאכל. כלם אוכלים, ומקבלים אחר כך משהו טוב”.

כלם באמת אכלו, ואת התינוק היא האכילה כפית אחר כפית. לבי התרגשה. איזה יפי! איך כלם שומעים בקולה ואיך היא משתלטת! דוקא נחמד לתפקד כמו אמא לארוחת ערב אחת!

מחר בכתה היא תספר את זה לבת שבע.

פָּרָק 3

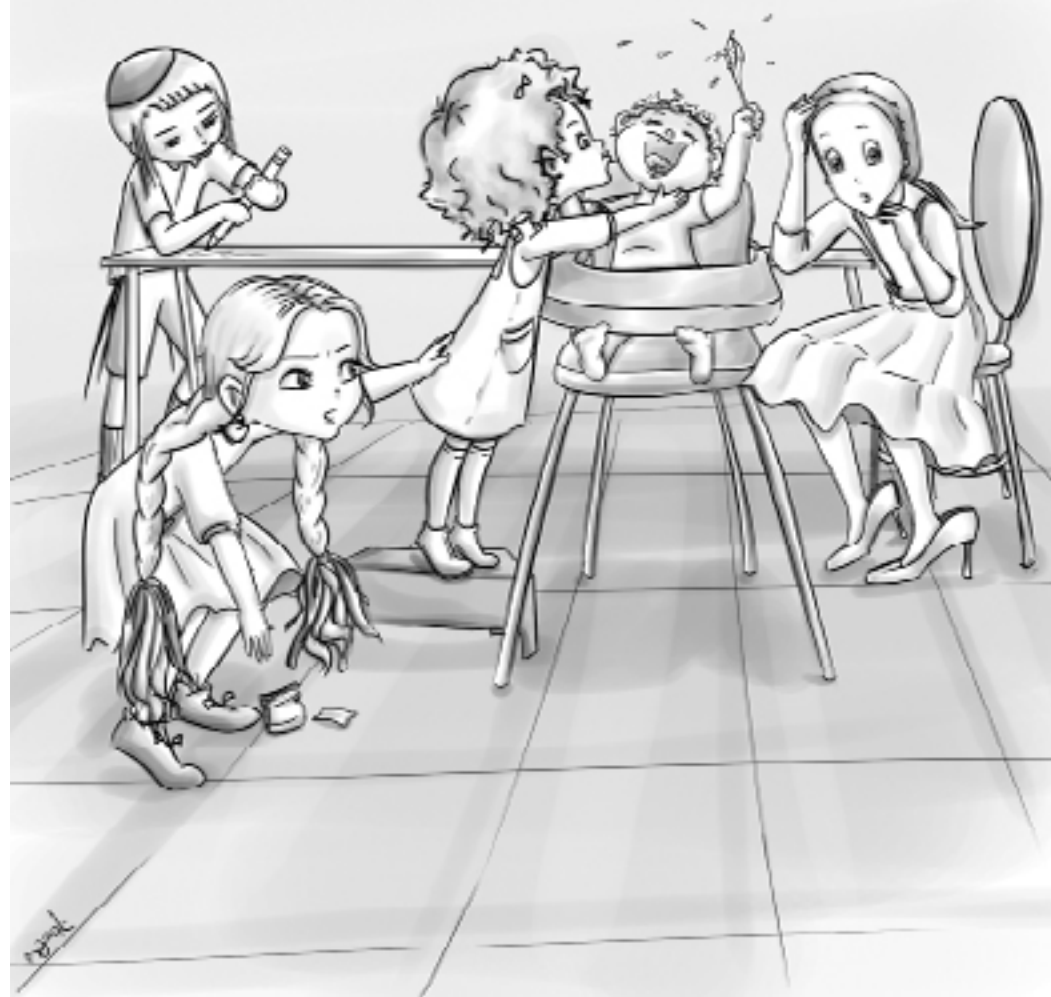
יְלֻדָּה מְצַחֵיקָה בַּמְרָאָה

"נְגַמְר!" יוֹמֵי חֲטָף מִיַּדֶּיהָ שֶׁל לְבִי אֶת גְּבִיעַ הַלְבָּן וַיֵּרָה אוֹתוֹ
אֶל הַקִּיר מִמּוֹל.

הַטְּפוֹת הַלְבָּנוֹת נִתְזוּ עַל הַקִּיר וְעַל הָרִצְפָּה.

"הֵי, יוֹמֵי, מִתְק!" הַיְלֻדָּה הַשְּׂנֵיָה, זֹאת עִם הַתְּלַתְלִים
הַיְרָקִים, רָצָה לְנַשֵּׁק לוֹ אֶת הַפָּנִים.

"דִּיתִי, תְּבִיאֵי טִישׁוֹ רָגַע", הַוּרְדָּה תִקְעָה בָּהּ עֵינִים, וְהַרִימָה
אֶת הַגְּבִיעַ הַמְרֹסָק מֵהָרִצְפָּה.

2004

"את לא אמא שלי, בטי, תביאי בעצמך". דיתי המשיכה להתלכלך בלבן ולגפף את התינוק להנאתה.

לבי סדרה לעצמה את המידע שאספה, כמו מצרכים על מדפים בארון. לגדולה קוראים בטי, לשניה קוראים דיתי, ורק היילד נשאר בסימן שאלה עם שם לא ידוע.

הבנות התחילו להתוכח, יומי התינוק מרט את השערות בידים מלכלכות והוסיף פסים לבנים לשער הירק, היילד מצא עפרון וקשקש בו על השלחן.

"ילדים!" לבי מחאה כפיים, כמו מרכזת קיטנה בבית הספר, "ילדים. הבטחתי לכם משהו טוב, נכון? אני מחלקת, ואנחנו רצים לאמבטיות!"

הקול שלה החליק יפה מהגרון, אבל מתחתיו הלב שלה רעד כמו כנפים דקיקות של פרפר.

מי אמר שיש משהו טוב בארון?

מי אמר שיש כאן אמבטיה?

למה שהילדים ישמעו בקולה?

היא פתחה את הארון. הוא היה די ריק. חבילת שוקולד שכבה בבדידות במדף השני. לבי נשמה עמק וחלקה ממנו משלשים.

'איזה צחוק', היא בלעה את הרק, 'הם מתיחסים אלי כמו גדולה. מצחיקים'.

מתחת לשאלות הקטנות שהתרוצצו לה בלב, רבצו שאלות גדולות הרבה יותר. הן אפילו לא זזו מרב שהיו כבדות.

איך הגעתי לכאן, ולמה?

מה זה המקום הזה בכלל?

איפה אבא ואמא של הילדים המסכנים הללו? איפה???

השאלה הזאת, האחרונה, הייתה גדולה מאד מאד, אפרה ומחספסת. היא הסתירה את השאלות האחרות והשתלטה.

הילדים, וזה מה שהיה מדהים, לא הרגישו מסכנים בכלל.

הם התלקקו בהנאה ממשלש השוקולד האמלל כאלו היה ארטיק מצפה, והתינוק צבע את המגש בחמר החום והמריר, ושלח אליה חיוך נוזל וידיים שמנות.

זה היה קצת דוחה, אבל לבי אספה אותו אליה. היא חיבת. היא חיבת לתת את כל הלב לילדים הללו עכשו. הם מסכנים כל כך, ולא יודעים אפילו עד כמה. אבא ואמא שלהם לא פה עכשו, והיא חיבת להיות בינתיים אחראית ואוהבת.

לבי אספה אויר, מצאה נשיקה רטבה והדביקה אותה ללחי של יומי.

"א-מא", הוא התכרבל בחלצה שלה, ולבי חצתה אתו
את המסדרון, מחפשת את האמבטיה, חופרת לו בינתיים
בתלתלים.

"תלתלים ירקים", מלמלה לעצמה בדממה. היו כל כך
הרבה דברים מוזרים סביבה, שבקשי היה לה זמן להגיע
לכלם, ועוד ביחד עם כל הבלגן הזה, והילדים.

היא נגעה שוב בראש שלה, הרגישה את המטפחת, ואז
חשבה על הגבות שלה, ועל העינים. האם גם היא סגלה או
ירקה? משהו בה בכלל נשאר אותו דבר? היא עדין לבי, או
שכל כלה מישהי אחרת? איך היא נראית?

דחוף דחוף מראה. דחוף! לבי נעה היסטורית בבית הזר,
כמעט נפלה עם התינוק הכבד והשמן על הידים. היא פרצה
דלת לבנה בבעיטה, נכנסה. היו שם גם אמבטיה, וגם מראה,
בבת אחת.

ראו שם, במראה, ילדה מצחיקה מאד, ממש מטפשת.
קדם כל, הגבות שלה היו חומות בהירות, כמו תמיד. נס!
הפנים שלה היו הפנים הצעירות והרגילות של לבי מכתה
ד'. ולכן המטפחת הצבעונית הסרוגה היתה נראית מגוחכת
להפליא, אפלו שלבי היתה גבוהה מהרגיל.

"פסיכי", היא אמרה בקול נמוך ועקמה את האף. מה
לעשות שפכה זה היה נראה. מטרלל לגמרי.

למה הכל פה בצבעים משונים? היא חקרה את המראה.
המראה, כמו מראה, במקום לענות, חקתה אותה, ולבי רצתה
לחשב על הענין הזה כמה דקות שקטות.

אבל באותו רגע משך לה יומי בחצאית המנקדת שלה,
כזאת מין חצאית של ילדות, אמר לה שוב "א-מא", הצביע
על האמבטיה המקשטת בכוכבים כתמים ושאל: "מיים?
אמבטיה?"

רחמים גדולים תפסו לה את כל הלב, ואחריות כבדה
הצטופפה לה בראש.

כמה שזה מצחיק וכמה שזה לא מתאים לה, כל הדמיון
המוזר הזה - אם היא לא תדאג עכשו לארבעת הילדים
המשונים והחמודים, מי ידאג להם?

ואז צלצל הטלפון. היא רצה אליו, ולא מצאה אותו. אוף,
איפה הוא?

במטבח היה הילד עם הפאות שרוע על השלחן, הניח
עליו ראש וכתפים וממש נדבק אליו בעינים עצומות ובפה
מלכלך.

"הוא נרדם בבגדים", דווחה הילדה הגדולה מבין הצמות,
והתעסקה בטטריס.

"איפה הטלפון?" שאלה אותה לבי, לחוצה. מסכן הילד
שנרדם כך, מסכן התינוק שמחכה לה. אבל אולי זאת אמא

שְׁלֵה שְׁמֵתִקְשֶׁרֶת, אוּ מִיִּשְׁהוּ אַחַר שְׁיִכּוּל לְהַסְבִּיר לָהּ מַה כָּל
הַסְּפוּר הַזֶּה.

”אוֹוֹוֹו”, בְּכִי עוֹלָה וַיִּוֹרֵד נִמְלֵט מֵהָאִמְבִּטְיָה, זָרֵם שֶׁל מַיִם
הַצֵּטְרָף אֶל הַזְּעָקָה.

”אֲנִי לֹא נֹרְמֵלִית!” צִעָקָה לְבִי, דָּפְקָה לְעֵצְמָה עַל הַמְּטִפְחַת
וְשִׁעֵטָה בַּחֲזָרָה לְשָׁם.

יוֹמִי כְּנֶרְאָה רָצָה לְהִתְרַחֵץ כְּבָר, הוּא מְשִׁיךְ אֶת הַשְּׁפוּפֶרֶת,
הַתְּקָרֵב אֶל הַבְּרִז, וְהַחֲלִיק פְּנִימָה לְתוֹךְ מַקְלַחַת קָרָה וּפְרָאִית.

הַטְּלִפּוֹן הַמְּשִׁיךְ לְצִרְצָר, לְבִי אֶסְפָּה אֶת הַתִּינוֹק, עֵטְפָה
אוֹתוֹ בַּחֲבוּק, שְׁלִפָּה מִמֶּנּוּ אֶת הַבְּגָדִים הַרְטָבִים, תִּקְעָה אֶת
הַפֶּקֶק וְהַקְצִיפָה בּוֹעוֹת. רַק תִּגְמַר לְרַחֵץ אוֹתוֹ וְתִלְךְ לְטַפֵּל
בְּיָלֵד הָאָדָם.

גָּלָה סִגְלָה וְנֹרְאָה הַתִּנְפָּחָה לְיוֹמִי עַל הַמִּצָּח, בְּגִלְל הַמְּכָה
שֶׁקִּבֵּל כְּשֶׁנִּפֵּל. הִיא הִלְכָה וְגִדְלָה. בְּסִלּוֹן צָרְחוּ הַיְלָדוֹת, רַבּוּ
עַל הַטְּטָרִיס, נֶאֱבָקוּ זֹו בְּזוֹ, הִעִירוּ אֶת הַיְלָד הַנִּרְדָּם וְגִרְמוּ לוֹ
לַיְלִל. רַעַשׁ נֹרָא מֵלֹא אֶת הַבַּיִת.

לְבִי הוֹצִיאָהּ בְּזִהִירוֹת אֶת יוֹמִי, וּבְתוֹךְ הַמְּגַבֵּת בְּדָקָה אֶת
הַגְּלָה הַסִּגְלָה. הִיא אֲמוּרָה לְמֶרֶח עֲלֶיהָ מְרַגְרֵינָה. הִיא אֲמוּרָה
לְהִשְׁכִּיב גַּם אֶת שְׂאֵר הַיְלָדִים. הִיא אֲמוּרָה לְהַפְרִיד אֶת
הַמְּרִיבָה שָׁם. וְזֶה נֹרָא לָהּ מִמֶּשׁ הַזּוֹי וּמוֹזָר שֶׁיִּלְדָּה בֵּת תִּשְׁעַ
תַּעֲשֶׂה אֶת כָּל זֶה.

דִּי! מִתְחַשֵּׁק לָהּ לְעֵזֹב הַכֹּל רְגַע, לְצֵאת הַחוּצָה, לְבָרֵר מֶה
קוֹרָה כָּאֵן. כּוֹאֵב לָהּ הָרֹאשׁ וְהִיא צְרִיכָה רַק לְנִסּוֹת לְמַצֵּא אֶת
הַשְּׂבִיל שְׂמֵחָזִיר אוֹתָהּ הַבֵּיתָה, אֶל הַמְטָבֵחַ שְׁלָהֶם.

אָבֵל לֹא.

אֵין לָהּ אֶפְשָׁרוֹת לְהַעֲלִים מִכָּאֵן כְּמוֹ שְׂבָאָה. אֵין לָהּ אֶפְשָׁרוֹת
לְהַפְקִיר אֶת הַיְלָדִים הָאֵלוֹ כְּכָה. מִי יִשְׁמֹר עֲלֵיהֶם? מִי יִטְפֵּל
בָּהֶם?

מִסְכָּנִים!